

REVISTA MUSICAL CATALANA

Crítica

Un 'Requiem' de Verdi mancat de música i sobrat d'imatges

Redacció on 23 maig, 2017 / 0 comments

© May Zircus

TEMPORADA OBC. Orfeó Català, Cor Jove de l'Orfeó Català. Carmen Solís, soprano. Ana Ibarra, mezzosoprano. Bruno Ribeiro, tenor. Michel Pertusi, baix. Dir.: Kazushi Ono. *Requiem* de Verdi. **L'AUDITORI. 19 DE MAIG DE 2017.**

Per Lluís Trullén

Una interpretació fallida del *Requiem* de Verdi a L'Auditori amb *mapping* inclòs. Aquest podria ser el resum de la versió escoltada aquest cap de setmana de la monumental obra verdiana en què només les intervencions de l'Orfeó Català i del Cor Jove de l'Orfeó, la veu del baix Michele Pertusi i l'esplèndida interpretació del "Libera me" per part de la soprano Carmen Solís van lluir en una versió que no serà precisament recordada pel seu nivell interpretatiu, i menys encara visual. En aquesta versió del *Requiem* es presentava un *mapping* en una coproducció amb l'Orquesta Sinfònica de Castella i Lleó i l'Orquestra Ciutat de Palma. Imatges de la natura i abstractes que es projectaven sobre les parets de L'Auditori, però que exceptuant alguns moments puntuals, com l'entrada del "Dies Irae", no van assolir ni a nivell creatiu ni com a complement del *Requiem* res de remarcable. Aquestes projeccions que amb tanta idoneïtat s'han realitzat en espectacles sobre façanes d'edificis, no només no van aportar cap valor artístic significatiu, sinó que distreïen, avorrien i desconcentraven de la música. Al *Requiem* de Verdi, d'una força interior incommensurable en si mateixa, no li calen additius.

I com si aquesta atmosfera visual enrairada es volgués encomanar del pla musical, la versió va assolir –la nit de divendres– uns resultats estranys, descompensats, amb moments certament brillants i emotius, però en d'altres excessivament discrets. La batuta del mestre Kazushi Ono, que va dirigir l'obra de memòria, no plasmava l'essència tan subtil del "Lacrymosa", o de l'"Ofertori" –per esmentar dos passatges–, amb un equip de solistes que *a priori* mostraven una indubtable solvència, però que no es va reflectir en les seves intervencions. El tenor Bruno Ribeiro, amb problemes en l'afinació i en la concreció dels aguts, i una mezzosoprano de qualitat contrastada com Ana Ibarra no van estar a l'alçada que calia esperar. Com bé apuntava el crític Michel Steinberg, "els solistes, per més que ens recordin *Aida* i *Elisabeth*, *Amneris* i *Eboli*, *Radamès* i *Don Carlos*, *Ramfis* i *el rei Felip*, no han d'exhibir cap personificació específica [...], Verdi busca cantants amb el poder i la imaginació de projectar caràcter i situació". I possiblement va ser la manca d'aquests dos factors els que no van mostrar en conjunt l'equip solista.

La complexa entrada en uníson en octaves entre soprano i contralt i de grans esculls en l'afinació de l'"Agnus Dei", les intervencions del baix i un deliciós "Libera me", van ser els moments àlgids d'una versió en general discreta. Gran aportació de l'Orfeó Català i del Cor Jove de l'Orfeó Català, que des de l'entrada en fortíssim del "Dies irae" fins a les tres *ppp* amb què clou l'"Amen" de la seqüència, van mostrar conjunció, ensablada i contundència en una obra que coneixen a bastament. La direcció d'Ono va resultar discreta, poc emotiva, cuidant més aspectes tècnics que no expressius, però assolint moments de gran bellesa, com la subtilitat, la sensibilitat i el refinament aconseguits en el "Lacrymosa" i, per descomptat, en la punyent entrada del "Dies irae". En definitiva, un *Requiem* de Verdi del qual esperàvem molt més a nivell musical.